

CARE SANTOS
SEGUIRÉ ELS
TEUS PASSOS

CARE SANTOS
SEGUIRÉ
ELS TEUS PASSOS

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2020
© CARE SANTOS, 2020
© EDITORIAL PLANETA, S.A., 2020
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2020
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
FOTOCOMPOSICIÓ: GAMA, S.L.
ISBN: 978-84-664-2629-9
DIPÒSIT LEGAL: B. 3.312-2020

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com **ecològic**
i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

I

De nit els camins s'allarguen. I les cabòries.
Demà passat és Cap d'Any. La Reina ha sortit de Barcelona ben d'hora després de dinar. Quan ha parat a l'àrea de l'autopista a fer benzina i prendre's un cafè, ha aprofitat per trucar al Sam i li ha dit:

—Amb quin gust giraria cua!

I el marit, taxatiu com sempre, ha contestat:

—No ho fas perquè no vols.

Aquest viatge ha anat a contrapel des del començament, fins i tot abans d'acomiar-se del Sam i l'Albert i d'escriure al navegador: Conques, Lleida. Molt abans de dir en veu alta, per convence's ella mateixa:

—Va, que torno demà.

Ha engegat la ràdio per animar-se. Però ni la música no ha aconseguit apartar-la dels seus pensaments. No acaba de saber per què hi va, allà dalt. Què se li ha perdut, al Pirineu. S'hi ha vist obligada, li ha dit al Sam. D'acord, però, obligada per qui? Per un historiador sonat amb qui ha parlat dos cops per telèfon? Per la seva consciència? O tot plegat només és curiositat? Ganes d'entendre allò que mai no ha entès?

Les carreteres són millors i estan més ben asfaltades del que havia imaginat. Hi circula poca gent, el viatge és tranquil. Sense proposar-s'ho es pregunta com devia ser fer-lo fa més de quaranta anys, en un Seat 127, i per les vies de llavors. Etern, això segur.

No recorda pas quant van trigar, aquell únic cop, el primer i l'últim que va visitar aquest poblet del Pallars Jussà. Era molt petita. Només cinc anys. Van anar-hi amb l'autobús, ella, la mare i la tieta. La tieta sempre explicava que va dormir tot el camí amb el cap sobre la seva falda. La recorda molt, la tieta, i sovint la troba a faltar. Quant fa que no en sap res? Des que ella i la mare es van barallar, o el que fos.

—Jo no em vaig barallar amb ningú —deia la mare, com per deixar clares les coses, per remarcar les diferències: la tieta es barallava; ella mai. La culpa va ser de l'Aurora, però no seva. Era l'Aurora, la que li havia fallat. El cas era que havien deixat de parlar-se feia... quant? Ja ni ho recordava. No en coneixia els motius, només que alguna cosa tenien a veure amb el Remigi, el marit de l'Aurora. Segons la mare, un avariciós i un presumit que l'única cosa que estimava al món eren els diners.

D'aquella nit de fa tants anys la Reina recorda que va veure plorar la tieta. La va impressionar molt, perquè era una dona forta que mai no s'ensorrava. També recorda que la van deixar sola en una casa plena d'ombres, i que va passar molta por. I recorda un capellà que cridava i que l'espantava amb els seus crits. Imatges esparses que han sobreviscut en la seva memòria, després de quaranta-tres anys.

A la tele deien al matí que hi hauria boires a la Catalunya central. No hi havia tornat a pensar. Passat Comiols l'aire s'enteranyina. La carretera fa pujada i cada

cop s'hi veu menys. Para la ràdio, necessita concentrar-se en el camí. No està acostumada a conduir amb tan mala visibilitat. Tot d'una, la blancor s'aprima i de mica en mica es fa fonedissa. Uns metres més tard el sol l'encega de nou. Busca les ulleres fosques dins la bossa. Engega la ràdio. La veu de Freddie Mercury la fa sentir bé de cop. Estima'm com si no hi hagués un demà, diu la cançó. Un rètol anuncia a l'esquerra la presència d'un mirador.

Decideix aturar-se un moment. El paisatge és una meravella i vol observar-lo amb calma. Baixa del cotxe i respira l'aire glaçat. Busca el mòbil per fer la foto de rigor. Enfoca, dispara. Dues vegades, perquè a la primera s'ha colat a la instantània un vehicle que circulava per la carretera i li ha esguerrat la postal. Supervisa el resultat de la segona: perfecte. El moment ja ha quedat retingut entre les 2.724 fotos que porta en el mòbil i que segurament no tornarà a mirar, ni ordenarà ni d'aquí a un temps trobarà per més que les busqui i, per tant, acabarà oblidant que les va fer.

Un llac de núvols daurats omple tota la vall. El sol declina vessant colors intensos sobre el món. Fa fred. L'indicador de temperatura del cotxe marca dos graus. Durant uns minuts deixa de banda les presses i contempla el camí del sol, més ràpid del que s'esperava. Li ve nostàlgia de la soledat sense angúnies d'altres temps.

Torna al cotxe, conscient que no es pot entretenir gaire, que s'està fent fosc. Els dies en aquesta època de l'any són curts i vol arribar abans no sigui de nit. Així que torna al camí, es capbussa de nou en la boira. La carretera s'hi enfonsa de cop i al cap de només uns minuts no s'hi veu gens. Es treu les ulleres fosques, les deixa sobre el seient del copilot, al costat del telèfon. No hi ha trànsit. En tot el camí només s'ha creuat amb mitja dot-

zena de vehicles. Li agrada conduir així, sense noses. De cop s'adona que no sona música i allarga la mà per prémer el botó de la ràdio. Un gest brevíssim, que ha repetit mil cops. A partir d'ara, però, formarà part d'una seqüència que la seva memòria repetirà una vegada i una altra, sense treva.

No sabrà, en evocar el moment, quant de temps ha apartat la vista de la carretera. Potser mig segon, un, menys. De sobte el veu. Com un fantasma sorgit del no-res. Només quan és a tocar s'adona que és un animal, potser un cérvol, o un senglar, no ho veu prou bé. Fa un cop de volant, pitja a fons l'embragatge i el fre. És en un revolt obac, gebrat. Perillós. Un punt negre del camí. Nota el cop sec, i després una embranzida. Topa amb alguna cosa metàl·lica i dura (un senyal de trànsit, però no ho sabrà fins més tard). El cotxe s'enfila amb força al talús que limita la carretera.

S'aferra al volant amb totes les seves forces. Recorre una distància que li sembla interminable amb mig cotxe rodant de costat, fins que a la mateixa muntanya un roc gros fa de topall i l'atura amb tanta violència que els dos airbags del davant salten, s'inflen amb la força d'un cop de puny i de seguida es desinflen i es marceixen. El vehicle queda de gairell, amb dues rodes enfilades al talús i les altres dues encaixades en una séquia de la cuneta. La boira l'envolta com un tel. És en algun punt de la carretera C-1412b entre Benavent i Isona. El cor li va a mil per hora. Al cap només hi té un pensament: és viva.

És viva. Lligada pel cinturó de seguretat, amb dos airbags desmaiats a sobre i enfilada en el talús d'una carretera secundària, però és viva. Li bateguen les temples. Respira massa fort i massa ràpid. El silenci es fa espès com la boira. Allarga una mà i apaga el contacte del cotxe. Li sembla que els seus moviments són més lents, o potser és el món el que ara gira més a poc a poc. Intenta una primera avaluació de danys: peus, cames, malucs, columna, braços, cervicals. Ho sent tot, pot bellugar-ho tot. No hi ha ferides, ni sang. Li fan mal l'espatlla i la clavícula del costat esquerre, segurament per l'estrebada del cinturó de seguretat. Sí, però és viva: no pot deixar de repetir-s'ho. A la carretera no hi ha ningú. Ni rastre de fars d'altres vehicles, ni davant ni darrere. Tampoc no veu la bèstia amb què ha topat. La boira ho cobreix tot. Aquesta soledat és la més intensa però també la més estranya que ha conegut mai.

Hauria de prendre decisions. Primer de tot, pensar si corre perill dins del cotxe. La seva professora de l'autoescola deia que els cotxes accidentats només s'incendien a les pel·lícules, però potser això era abans, perquè

fa molt que va treure's el carnet. Vet aquí l'oportunitat d'esbrinar-ho. També voldria saber si corre perill que un altre vehicle l'envesteixi, aquí on és, si els llums d'emergència que acaba d'encendre són prou visibles. No pot obrir cap de les quatre portes del cotxe i, encara que pogués fer-ho, no s'hi veu amb forces. El talús bloqueja el costat dret i l'esquerre reposa sobre la carretera. Potser podria, si fes un esforç, escapar per darrere. Volta una mica per tal de valorar aquesta possibilitat i troba una escampadissa de vidres i vegetació. El bosc ha irromput dins el seu espai, l'ha omplert de fulles, terra i molsa.

S'ha trencat la lluna d'una de les finestres del darrere. Al terra hi troba l'ampolleta de colònia que sempre li agrada dur a la bossa. Busca la bossa per desar-la i no la troba. Tampoc el mòbil, ni les ulleres. Només sap que tot era sobre el seient del copilot. Si més no, quan el cotxe estava en posició horitzontal.

Té l'ensurt encastat a l'ànima i nota que trigarà a passar-li. La foscor comença a arribar. Truca al Sam? Millor no. Val més trucar-li quan estigui més bé, quan pugui parlar en passat de tot això i no espantar-lo més del compte. De moment, a qui hauria de trucar és al servei d'emergències. El mòbil, necessita el mòbil. S'esmerça a trobar-lo. Ho mira tot, tem que hagi sortit volant per la finestra, s'arrossega pel mig dels seients per temptejar amb la mà i es clava un bocí de vidre al palmell. Finalment el troba als seus peus, en un racó, mig amagat sota l'embragatge. No recorda que el cotxe hagi fet moviments tan bruscos per enviar-lo allà, però és evident que els ha hagut de fer. Recull l'aparell, comprova que funciona —s'il·lumina!— i marca el número d'emergències.

Mira d'explicar amb claredat què ha passat. Allò que recorda i allò que li sembla. Li costa ordenar els pensaments, fer sortir les paraules. Ha topat amb un animal, de quina mena? No ho sap. De quina mida era? Mitjà. No, no, potser gran. No, mitjà. Quants anaven dins el cotxe? Ella sola. Està ferida? No. Atrapada al cotxe? Atrapada, sí, però illesa. El vehicle ha quedat de gairell, no pot obrir les portes. Creu que té res trencat? No. Es troba bé. Només té un cop a l'espatlla.

Li demanen que s'identifiqui. Pronuncia tirallongues de números. Document d'identitat, telèfon, data de naixement. Li demanen on és. En algun punt de la comarca que va a Conques, passat Benavent. Era gairebé a tocar del seu destí. Ja han activat el protocol d'emergències, li diu una veu d'home. Han avisat els bombers, l'ambulància i els mossos d'esquadra. Tan aviat com puguin seran allà, amb ella, i la trauran del vehicle. És important que conservi la calma i que els esperi desperta. Ja s'adonen que és molt valenta, i ara convé que ho continuï sent. Una coseta més. Hauria de confirmar que la carretera on es troba és la C-1412b. La Reina no ho sap. Potser sí, perquè li sona. Deu ser aquesta. Contesta a correuita, neguitosa. Ho podria mirar al navegador, que potser encara funciona. La veu li diu que no cal, que ja passa l'avís. De seguida vindran a ajudar-la, repeteix. Si necessita res abans que arribin, li recomana que truqui de nou. Que no tingui por.

Diu que no. No tindrà por. Però així que penja li ve pànic. Comença a fosquejar. Per aquesta carretera no hi passa ni una ànima. Vindran aviat, ja deuen ser de camí, no passa res, tot anirà bé, s'ha de calmar, es podria haver matat, però és viva, esperant ajuda, només ha de tenir paciència, calmar-se, respirar a poc a poc, pensar en al-

guna cosa que li agradi. Li sembla que sent un motor. Para l'orella. És molt fluix. No, no hi ha res. O potser sí? Potser només s'ho imagina. Tremola. Necessita pensar en alguna altra cosa.

L'únic que li ve al cap és: no hauria d'haver vingut.